však nikterak nenasvědčuje požadavku této ještě větší účinnosti trhací síly, který se vkládá do ustanovení § 4 cit. zák. ve zmateční stížnosti, neboť obecná nebezpečnost třaskaviny jako trhacího prostředku notoricky není vyloučena, přivede-li se třaskavina k výbuchu i na volném prostoru. Při správném a účelném výkladu § 4 zák. čís. 134/1885 (50/1923) třeba tudíž dospěti k úsudku, že třaskaviny jest použito jako trhacího prostředku pokaždé, jakmile její přirozená trhací síla výbuchem byla uvolněna, vyjmouc jen případy, v nichž silám třaskaviny, jejím výbuchem uvolněným, pomocí nějakého zvláštního zařízení byl dán předem účinek usměrněný a do jisté míry určitelný (jako když jest sil těch používáno k výstřelu náboje z pušky, děla neb pod.). Jsou-li však síly ty uvolněny bez takového, jejich účinek předem omezujícího a usměrňujícího opatření v úmyslu vydati tím v nebezpečí majetek, život nebo zdraví jiného, nesejde na tom, že nebylo při použití třaskaviny postupováno způsobem takovým, který zaručuje ještě větší a přesnější účinek trhací síly třaskaviny nežli když třaskavina jest přivedena k výbuchu volně, ohrožujíc však i při tom statky shora uvedené. Tohoto výkladu dostává se onomu ustanovení zákona také v nauce, pokud se danou zde otázkou výslovně obírá (Finger, 1914, II str. 659, 660, Lammasch, Grundriss 1906 str. 113). V daném případě doznává obžalovaný, že chtěl svým činem docíliti toho, by celé skladiště vyletělo do povětří; zjištěny jsou i ničivé účinky toho, že obžalovaný ku provedení svého úmyslu přivedl k výbuchu třaskaviny, totiž dynamon a rozbušky, tedy jich použil jako trhacího prostředku, čímž byla úplně zničena dřevěná ohrada okolo skladiště v délce 5 m a rozmetána až do okruhu 200 m, byla zničena dřevěná chata a kamení lítalo až do lomu. Tyto poškozené věci byly majetkem jiného a byl tedy výbuchem třaskavin při nejmenším majetek jiného nejen vydán v nebezpečí, ale dokonce již i poškozen. Zákonné předpoklady zločinu podle § 4 zák. o třaskavinách, náležejícího do příslušnosti porotního soudu, byly tudíž shledány nalézacím soudem právem, takže zmateční stížnost veřejného obžalobce bylo jako zřejmě bezdůvodnou zamítnouti podle § 4 čís. 2 nov. k tr. ř. již při neveřejné poradě.

Čís. 4711.

Byl-li v případech § 265 tr. ř. pachatel předchozím rozsudkem odsouzen nepodmínečně, nemůže sice soud vynášející pozdější rozsudek na nepodmíněnosti onoho odsouzení nic měniti. Avšak o tom, zda dodatečné odsouzení jím vyslovené je podmíněné či nepodmíněné, rozhoduje sám věcně nejsa vázán nepodmíněností předchozího odsouzení.

(Rozh. ze dne 9. května 1933, Zm I 742/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 23. června 1932, pokud jím byl obžalovanému, odsouzenému pro zločin zprznění podle § 128 tr. zák. a pro přestupek podle § 23 tisk. zák., povolen podmíněný odklad výkonu trestu.

Důvody:

Zmateční stížnost jest neodůvodněná, pokud napadla rozsudek soudu prvé stolice proto, že byl obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu, ač byl souzený skutek spáchán 2. února 1932 a obžalovaný byl (pravoplatným) rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích ze dne 25. února 1932 pro přečin rušení obecného míru podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. a pro přestupek proti bezpečnosti cti podle § 488 tr. zák. (čl. V. zákona čís. 8 ř. zák. z roku 1868) odsouzen nepodmíněně k trestu tuhého vězení v trvání tří týdnů. Arciť je pokládati předchozí trest a trest za předpokladů § 265 tr. ř. dodatečně k němu přisouzený za trest jednotný, jehož složky by měly býti stejnorodé i co do podmíněného nebo nepodmíněného výkonu trestu. Než požadavku naprosté jednotnosti trestů takto různými rozsudky uložených nelze ani jinak — najmě ne v příčině jednotného způsobu trestů na svobodě — vždy zjednati průchod. Přirozeně musí, třebaže zásada ta není v trestním řádě výslovně projevena, býti ponechána tomu kterému soudu samostatnost rozhodování ve všech směrech, ve kterých mu rozhodování přísluší a náleží, pokud mu zákon neukládá, by se v tom či onom úseku svého rozhodnutí řídil výrokem jiného soudu (viz na př. třetí odstavec § 5 tr. ř., druhý odstavec § 293 tr. ř., § 18 zákona o státním soudě čís. 51/1923). Takové vázanosti pozdějšího rozsudku předchozím rozsudkem v případech § 265 tr. ř. co do podmíněnosti nebo nepodmíněnosti odsouzení nestanoví zákon ze 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n., jehož § 6 ani v druhé části odst. čís. 4 vůbec nejedná o případech, kdy předchozí nebo třeba první z rozsudků, jež jsou mezi sebou v poměru předpokládaném v § 265 tr. ř., vyslovil odsouzení nepodmíněné. Názor zmateční stížnosti, že v takových případech nezbývá soudu vynášejícímu pozdější rozsudek nic jiného, než uložiti trest rovněž nepodmíněně, vedl by k důsledku naprosto nepřijatelnému, že by byl po případě krajský soud v otázce podmíněného odkladu výkonu trestu vázán předchozím rozsudkem okresního soudu; nehledě ani k důsledku rovněž povážlivému, že by předchozí rozsudek, odepřev podmíněný odklad výkonu trestu z důvodů rozhodných pro určitý druh trestných činů podle § 35 zákona na ochranu republiky čís. 50 Sb. z. a n. z roku 1923 (srovnej i § 16 čís. 3 zákona o vál. lichvě v doslovu zákona čís. 80 Sb. z. a n. 1924) vázal pozdější rozsudek, třebaže pro něj podle trestných činů tvořících jeho podklad právě naznačená hlediska nepřicházejí v úvahu a je mu o podmíněnosti odsouzení uvažovati v mezích §§ 1 a 2 zákona čís. 562/1919. Byl-li tedy v případech § 265 tr. ř. pachatel předchozím rozsudkem odsouzen nepodmínečně, nemůže ovšem soud vynášející pozdější rozsudek na nepodmíněnosti onoho odsouzení nic měniti, byť ji pokládal za nesprávnou, nejsa k tomu zákonem zmocněn. Avšak o tom, zda dodatečné odsouzení jím vyslovené je podmíněné či nepodmíněné, rozhoduje sám věcně, nejsa vázán nepodmíněností předchozího odsouzení, přihlížeje ovšem i k tomuto odsouzení nejen potud, zda součet trestů převyšuje meze, do níž podmíněné odsouzení je přípustno podle odst. čís. 1 § 1 zákona čís. 562/1919, nýbrž i potud, zda nebrání souběh skutku dříve souzeného se skutkem nyní souzeným předpokladu nutnému pro podmíněnost odsouzení podle první věty § 1 cit. zákona.

Z dosavadních úvah plyne, že nalézací soud postupoval správně, najmě nevykročil z mezí své moci trestní, podjal-li se přes nepodmíněnost předchozího odsouzení úkolu věcně rozhodovati o podmíněném odkladu výkonu trestu uloženého jím dodatkem k onomu odsouzení. Stížnost řídící se opačným názorem je neodůvodněna i byla proto v této části zamítnuta.

Čís. 4712.

Odmenu 180 Kč za vyhotovenie žiadosti o vklad práva vlastníckeho a za urýchlené prevedenie tohoto vkladu neľze považovať za nepatrný prospech v smysle § 3 odst. 2 zák. č. 178/24 Sb. z. a n. Prijímal-li súdny úradník odmeny za vyhotovenie výpisov z pozemkových kníh, dopúšťal sa prečinu podľa § 3 odst. 1 cit. zák. len vtedy, išlo-li o vybavovanie žiadostí o výpisy v smysle §§ 393—402 jedn. poriadku; inač išlo by len o prípadné previnenie disciplinárne.

(Rozh. zo dňa 9. mája 1933, Zm IV 236/33.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. K., obžalovanému z prečinu úplatkárstva, zmätočnú sťažnosť osobitného obhájcu zčasti odmietol, zčasti ju zamietol; naproti tomu zrušil podľa odst. 1 § 35 por. nov. rozsudky oboch súdov nižších stolíc čo do trestného činu v prípade vyhotovení pozemnoknižných výpisov pre Roľnícku vzájomnú pokladnicu, v dôsledku toho zrušil rozsudky nižších stolíc i vo výroku o treste a vo výrokoch s tým súvisiacich a krajskému súdu v K. uložil, aby vo zrušenej časti znova vo veci jednal a rozhodol.

Dôvody:

Proti rozsudku vrchného súdu ohlásil a previedol osobitný obhájca zmätočnú sťažnosť podľa č. 1 a), b), 2, 3 § 385 tr. p. Ohľadom prijatia odmeny od I. Š. za urýchlené vtelenie vlastníckeho práva do pozemkových kníh dovodzuje sťažovateľ na základe dôvodov zmätočnosti podľa č. 1 a), b) § 385 tr. p., že z prijatých 180 Kč musel zakúpiť kolky na opisy smlúv ako aj kolky na žiadosť o vklad práva vlastníckeho, čo vraj činí asi 60 Kč, takže prospech pre obžalovaného činí v tomto prípade 120 Kč. Takýto prospech je však nepatrný a preto má byť obžalovaný oslobodený, alebo trestný čin má byť kvalifikovaný ako priestupok podľa § 3 odst. 2 zák. č. 178/1924 Sb. z. a nar. Zmätočná sťažnosť je zákonom vylúčená v tej časti, v ktorej sťažovateľ tvrdí, že obžalovaný musel z prijatej odmeny 180 Kč zakúpiť kolky asi za 60 Kč, a že tedy odmena činila len 120 Kč, lebo nižšie súdy tieto tvrdené okolnosti nezistily; v tejto časti bola tedy zmätočná sťažnosť ako zákonom vylúčená podľa odst. 3 § 434 tr. p. odmietnutá.

Nelze prisvedčiť zmätočnej sťažnosti, že odmena 180 Kč za vyhotovenie žiadosti o vklad práva vlastníckeho a za urýchlené prevedenie tohoto vkladu by bola nepatrná, lebo hľadiac k povahe veci je odmena v tejto výši prospechom, ktorý neľze prirovnať k príležitostným odmenám, ako je zpropitné a podobné dary z vďačnosti, lež je zrejme odme-